

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2485/2023
08.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Милош Милић и Данко Меловић, адвокати у ..., против тужене Основне школе „21. октобар” из Крагујевца, чији је заступник Градски правобранилац Града Крагујевца, ради накнаде штете, вредност предмета спора 28.871,71 динар, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/20 од 07.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/20 од 07.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/20 од 07.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 854/19 од 23.09.2020. године, одбијен је тужбени захтев тужиље да се тужена обавезе да тужиљи на име накнаде штете због неплаћања накнаде за стручно усавршавање у периоду од 16.07.2016. године до 16.07.2019. године, исплати износ од 22.971,37 динара, са законском затезном каматом од 27.06.2020. године и износ од 5.900,34 динара на име законске затезне камате на појединачна месечна потраживања, обрачунате од дана доспелости до 26.06.2020. године. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.500.00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/20 од 07.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је и захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете због неплаћања накнаде за стручно усавршавање.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу код тужене, на радном месту професора ... са пуним радним временом. У утуженом периоду тужилца је похађала различите програме обуке у циљу сталног стручног усавршавања, па је по том основу остварила радне сате стручног усавршавања код тужене школе и ван ње. У спорном периоду тужилца није послодавцу подносила захтев за плаћено одсуство са рада на име стручног усавршавања када је присуствовала семинарима ван установе у којој је запослена. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђено је да је тужилца ван тужене установе у којој је запослена, у утуженом периоду остварила још 77 часова на име стручног усавршавања, за које јој тужена није исплатила накнаду коју је вештак обрачунао у висини просечне плате у претходних 12 месеци (према члану 23. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика), у складу са чим је тужилца и определила тужбени захтев.

На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев позивајући се на Правилник о сталном стручном усавршавању и напредовању у звања наставника, васпитача и стручних сарадника („Сл. гласник РС“ бр. 85/13, 86/15 и „Сл. гласник РС“ бр. 81/17, 48/18) и Посебан колективни уговор за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика из 2015. године. Становиште је нижестепених судови да наставник, односно васпитач и стручни сарадник, има право и дужност да се стручно усавршава као и право на плаћено одсуство са рада ради тога, у прописаном трајању. Ради тога је и тужилца имала право да тражи плаћено одсуство са рада од послодавца, који би оценио и одобрио облик одсуства и начин и садржај стручног усавршавања, али се овим правом није користила. Не постоји обавеза за тужену школу да по аутоматизму, без захтева запосленог, упућује запосленог на плаћено одсуство са рада за стручно усавршавање које се похађа ван тужене школе, из ког разлога одбијају тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној. Евентуална погрешна примена материјалног права, на коју ревидент указује, у погледу примене Правилника о сталном стручном усавршавању и напредовању у звања наставника, васпитача и стручних сарадника, не може сама по себи бити разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду садржину одредбе члана 404. ЗПП. Ревидент у ревизији не указује да су у истоврсним чињеничним ситуацијама, а поводом истог правног питања исплате накнаде плате у случају стручног усавршавања ван школе, од стране нижестепених судова доношене различите одлуке, па стога нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 16.07.2019. године, а преиначена је дана 15.07.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 22.971,37 динара, што представља противвредност од 195,36 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиље није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић